

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: چامسکی و پراشاد
برگردان از: آمادور نویدی
۲۳ مارچ ۲۰۲۱

سه تهدید بزرگ

سه تهدید اصلی زندگی بر روی زمین که باید در سال ۲۰۲۱ به آن‌ها بپردازیم

به غیر از چین و چند کشور دیگر- بخش‌های بزرگی از جهان با ویروسی جهنده دست به گریبانند، که به علت بی‌کفایتی جنایت‌کارانه دولت‌ها کنترل نشده است. این دولت‌ها که در کشورهای ثروتمند موافقت‌نامه‌های اساسی علمی منتشره شده (۱) توسط سازمان بهداشت جهانی و سازمان‌های علمی را بدبینانه کنار می‌گذارند، عمل‌کرد بدخواهانه خودشان را آشکار می‌سازند.

چیزی کمتر از توجه متمرکز جهت کنترل این ویروس باید با آزمایش، ردیابی تماس و انزوا (حفظ فاصله اجتماعی) باشد- و اگر این کافی نیست، سپس تحمیل یک حبس خانگی موقت - احمقانه است.

به همان اندازه استرس آور است که این کشورهای ثروتمندتر با ذخیره کردن داوطلبان واکسین به دنبال ایجاد سیاست «واکسین ناسیونالیستی» (۲) هستند تا این‌که به دنبال سیاستی جهت ایجاد «واکسین مردمی» (۳) باشند. به خاطر انسانیت، این معقولانه است که قوانین مالکیت روشن‌فکرانه را تعلیق نمود و روندی را جهت ایجاد واکسین‌های همگانی برای همه مردم جهان توسعه داد.

اگرچه پاندمی مسأله عمده اذهان همه ما می‌باشد، اما مسائل مهم دیگری که طول عمر نسل ما و کره زمین ما را تهدید می‌کند. این‌ها عبارتند از:

نابودی هسته‌نی

در جنوری ۲۰۲۱، بولتن دانش‌مندان هسته‌نی ساعت روز قیامت را ۱۰۰ ثانیه به نیمه شب تنظیم کرد (۴)، که بسیار مایه تسلی است. این ساعت، که دو سال بعد از تولید اولین سلاح‌های اتمی در سال ۱۹۴۵ ساخته شده است، هر سال توسط هیأت علمی و امنیتی بولتن ارزیابی می‌شود، تا تصمیم بگیرد عقبه دقیقه شمار ساعت را حرکت دهد یا در جای خود حفظ کند. ممکن است زمانی که آن‌ها ساعت را مجدداً تنظیم کنند، به سوی نابودی هسته‌نی نزدیک‌تر شده باشیم. در حال حاضر پیمان‌های محدود کنترل تسلیحات پاره می‌شوند، درحالی‌که قدرت‌های بزرگ نزدیک به ۱۳۵۰۰ سلاح هسته‌نی دارند (۵) (که بیش از ۹۰ درصد آن‌ها به تنهائی متعلق به روسیه و امریکا است). عمل‌کرد این سلاح‌ها می‌تواند به آسانی این کره خاکی را حتی بیش‌تر غیرقابل سکونت کند. نیروی بحری امریکا قبلاً کلاهک‌های هسته‌نی دبلو-76 2 تاکتیکی با بازده کم را مستقر کرده است (۶). اقدامات سریع به سوی خلع سلاح هسته‌نی باید در دستور کار جهانی قرار گیرد. هر سال، که از ۶ اگست، روز هیروشیما بزرگداشت می‌شود، باید به روز تعمق و اعتراض قوی‌تری تبدیل گردد.

فاجعه آب و هوایی

مقاله ای علمی (۷) در سال ۲۰۱۸ با سرمقاله ای شگفت انگیز منتشر شده: «به دلیل افزایش سطح ابحار که باعث تشدید سیل موج محور می‌شود، اغلب صخره های حلقه ای و جزایر مرجانی تا اواسط قرن ۲۱ غیرقابل سکونت خواهند شد».

نویسندگان متوجه شدند که صخره های حلقه ای، و جزایر مرجانی از جزایر سسیل گرفته تا جزایر مارشال مستعد محو شدن هستند. یک گزارش (۸) سال ۲۰۱۹ ملل متحد تخمین زده است که ۱ میلیون گونه های حیوانی و گیاهی در معرض خطر انقراض قرار دارند که آتش سوزی و محو شدن (۹) صخره های مرجانی را باید به این مصیبت اضافه نمود.

و روشن است که دیگر نیازی نیست تا روی کلیشه ها درباره یک چیز یا چیز دیگری - بودن قناری در معدن زغال سنگ - فاجعه آب و هوایی مردد بود. خطر نه برای آینده، بلکه برای همین الان است.

این برای قدرت‌های بزرگ ضروریست. کسانی که نتوانند کاملاً از مصرف سوخت فسیلی منصرف شوند - به «مسئولیت‌های مشترک اما متفاوت»، به روی‌کردی که در کنفرانس ملل متحد درباره محیط زیست و توسعه (۱۰) در ریودوژانیو برزیل در سال ۱۹۹۲ تأسیس شده است، متعهد شوند. این روی‌کرد می‌گوید کشورهایی مانند جامائیکا، و مغولستان طرح‌های آب و هوایی خودشان به ملل متحد را قبل از پایان سال ۲۰۲۰ به روز کرده اند (۱۱). همان‌گونه که مطابق با توافق پاریس متعهد شده اند- حتی اگرچه این کشورها بخش کوچکی از انتشار کربن جهانی را تولید می‌کنند.

سرمایه ای که به کمک به کشورهای در حال توسعه برای شرکت آن‌ها در این روند اختصاص داده شده بود، عملاً قطع شده است، درحالی‌که بدهی خارجی افزایش یافته است. این نشان‌گر عدم جدیت اساسی از سوی «جامعه بین‌المللی» است.

تخریب نئولیبرالی قرارداد اجتماعی

کشورهائی در امریکای شمالی و اروپا کارکرد عمومی خود را از دست داده اند، زیرا که دولت به استثمارگران واگذار شده است و جامعه مدنی به وسیله بنیادهای خصوصی کالائی شده است. این بدین معناست که درآمدها برای تحولات اجتماعی در این قسمت‌های جهان به طور عجیب و غریبی با مشکل روبه رو شده است. نابرابری مخوف اجتماعی نتیجه ضعف سیاسی نسبی سیاسی طبقه کارگر است. همین ضعف است که میلیاردها را قادر می‌سازد سیاست‌هایی را تنظیم کنند که باعث افزایش میزان گرسنگی شود.

نباید کشورها را بر مبنای کلماتی که در قانون اساسی آن‌ها نوشته شده، بلکه با بودجه های سالانه آن‌ها قضاوت کرد؛ امریکا برای مثال، تقریباً ۱ تریلیون دلار (اگر بودجه تخمینی اطلاعات را اضافه کنید) (۱۲)، جهت ماشین جنگی خود خرج می‌کند، درحالی‌که بخشی از این را جهت مصالح عمومی هزینه می‌کند (مانند مراقبت‌های بهداشتی، چیزی که در زمان بیماری پاندمی آشکارست).

سیاست خارجی کشورهای غربی به نظر می‌رسد که با فروش اسلحه بخوبی روغن کاری شده است: امارات متحده عربی و مراکش توافق کرده اند (۱۳) که اسرائیل را به شرطی به رسمیت بشناسند که آن‌ها بتوانند به ترتیب ۲۳ میلیارد و ۱ میلیارد دلار ارزش سلاح‌های ساخت امریکا خریداری کنند. در این معاملات حقوق فلسطینی‌ها، مردم صحرا و یمن نقشی نداشت.

کاربرد تحریم‌های غیرقانونی امریکا علیه ۳۰ کشور از جمله کوبا، ایران و ونزوئلا، حتی در زمان کووید-۱۹ بحران سلامت عمومی، به بخشی نرمال از زندگی تبدیل شده است.

این شکست یک سیستم سیاسی است وقتی که جمعیت‌های بلوک سرمایه داری قادر نیستند دولت‌های خود را مجبور کنند- که در بسیاری جهات تنها در نام دمکراتیک هستند- تا در ارتباط با این شرایط اضطراری یک دیدگاه جهانی داشته باشند.

افزایش نرخ گرسنگی آشکار می‌سازد که مبارزه برای زنده ماندن، افقی برای میلیاردها انسان در کره زمین است (همه این‌ها در حالی‌ست که چین قادر به ریشه کن کردن (۱۴) فقر مطلق و تا اندازه زیادی حذف (۱۵) گرسنگی شده است).

نابودی هسته‌ای و انهدام توسط فاجعه آب و هوایی تهدیدهای دوقلوی کره زمین هستند. در همین اثنا، برای قربانیان حملات نئولیبرال که نسل گذشته را به ستوه آورده است، مشکلات کوتاه مدت فقط و فقط حفظ وجود خودشان است، اما سوالات اساسی درباره سرنوشت فرزندان و نوه‌های ماست که جای خود را عوض می‌کنند.

مسائل جهانی تا این اندازه به همکاری جهانی نیاز دارد. تحت فشار کشورهای جهان سومی در سال‌های ۱۹۶۰، قدرت‌های بزرگ با پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای (۱۶) سال ۱۹۶۸ موافقت کردند، اگرچه که آن‌ها بیانیه عمیقاً مهم ایجاد نظم اقتصادی جدید بین‌المللی سال ۱۹۷۴ را رد کردند.

تعادل نیروهای موجود جهت هدایت چنین دستور کار طبقاتی دیگر در صحنه بین‌المللی وجود ندارد؛ دینامیک سیاسی در کشورهای غربی، به ویژه، اما همچنین در کشورهای بزرگتر جهان در حال توسعه (مانند برزیل، هند، اندونزی، و آفریقای جنوبی) جهت تغییر در سرشت دولت‌ها واجب است.

یک انترناسیونالیسم قدرتمند نیازمندست که به اندازه کافی و فوری به خطر نابودی (بشریت) توجه کند. نابودی توسط جنگ هسته‌ای، با فاجعه آب و هوایی، و با سقوط اجتماعی. وظایف پیش رو ترسناک هستند، اما نمی‌توان تسلیم آن‌ها شد و یا آن‌ها را به تعویق انداخت.

این مقاله توسط گلوب تروتر منتشر شده است.

[/https://independentmediainstitute.org/globetrotter](https://independentmediainstitute.org/globetrotter)

درباره نویسندگان:

نوام چامسکی، یک زبان‌شناس، فیلسوف، و فعال سیاسی افسانه‌ای است. او فیلسوف برجسته زبان‌شناسی در دانشگاه آریزونا می‌باشد. آخرین کتاب وی بحران آب و هوایی و معامله جدید سبز جهانی: اقتصاد سیاسی نجات کره زمین است. ویجی پرشاد، تاریخ‌دان، سردبیر و روزنامه‌نگار هندی تبار است. وی همکار نویسنده و خبرنگار ارشد در گلوب تروتر می‌باشد. او سردبیر کتاب‌های جهان چپ و مدیر ترای کونتیننتال: انستیتوت برای تحقیق اجتماعی است. وی همکار ارشد غیرمستقر در انستیتوت چونگ یانگ برای مطالعات مالی دانشگاه رنمین چین است. او بیش از ۲۰ کتاب نوشته است، از جمله ملت‌های تیره تر و ملت‌های فقیرتر. آخرین کتاب وی گلوله‌های واشنگتن، با مقدمه‌ای از اوو مورالس آیما است.

برگردانده شده از:

Three Major Threats to Life on Earth That We Must Address in 2021

By Noam Chomsky and Vijay Prashad

6.01.2021 - Independent Media Institute

<https://www.pressenza.com/2021/01/chomsky-and-prashad-three-major-threats-to-life-on-earth-that-we-must-address-in-2021>